

9

Bok po boku jsme vstoupili do jídelny Akademie času. Bylo to... scházela mi slova. A už mě trochu znáte. To už něco znamená. Jestli mě doted' na vznášedle všechno ohromovalo, tak jídelna byla nový level – vzdušný, velkorysý sál s převážně bílými stěnami a bíle nalakovanými stoly i židlemi – bílá byla očividně na Akademii času oblíbená barva. Na dlouhé straně místnosti byla „okna“ až k podlaze, která nabízela výhled na perfektní karibský ostrov s bílou pláží, palmami a poblíž pobřeží se prohánějící velryby – což byla očividně projekce, protože jsme přece byli ve vznášedle. Každopádně tohle nebyl důvod, proč mi klesla brada. Zůstal jsem jako přikovaný stát ve dveřích a sledoval, jak... létající... robotický hmyz? shazuje něco zeleného do talířů dětí a teenagerů u stolů, přičemž to něco bylo veliké přibližně jako ten robotický hmyz samotný. Už jen při pomýšlení na srovnání s pozlacenými sršni (obřími sršni, ale křídla i to hluboké bzučení sedělo) mi naskočila husí kůže. Jejich křídla se třepotala tak rychle, že to vypadalo, že mají žlutý stín vlevo a vpravo svého podlouhlého těla. Třpytili se zlatě jako pozvánka do Akademie času. Robosršni poletovali kolem žáků a žákyň v neuvěřitelném tempu a neustále rozhazovali malé kostky. Ty kostky byly velké asi tak jako moje dlaň.

Brzy jsem zjistil, co se s nimi děje. Sakura mě dostrkala k jednomu z bíle se lesknoucích stolů, který byl očividně re-

zervovaný pro uchazeče a uchazečky. Ve svém „normálním“ oblečení jsme tu dost vyčnívali. Což byl vlastně protimluv, ale u všech ostatních stolů seděly jen osoby ve školních overalech. Moje vlastní nenápadné oblečení – džíny a šedá mikina – tady bylo extrémně nápadné. Mísili se tu starší agentky a agenti v černé s kadety a kadetkami v šedé a tu a tam jsem zahlédl i pár modrých zaměstnaneckých uniforem. Každopádně většina členů Akademie času seděla ve skupinkách se stejnou barvou overalu.

I Valentina Carrera seděla u stolu před námi s několika volnými místy, což mě na jednu stranu potěšilo, na druhou znervóznilo. Ale nestáli jsme jí ani za pohled a byla očividně ponořená do rozhovoru se svou kamarádkou, která jí visela na rtech. S pusou pořád dokořán – jo, pardon, ale kdybyste viděli, jak místností poletují zlatí robosršni a roznášejí jídlo, taky byste tak zírali – jsem se rozhlédl po místnosti.

DaVinci se mě v uchu zeptala, co chci jíst – a Sakury podle všeho taky. Tázavě jsem se na ni podíval a ona řekla něco, čemu jsem v rámusu okolo nerozuměl.

Za mnou jsem zaslechl, že si někdo objednal hranolky. DaVinci zopakovala svou výzvu, abych si objednal. Protože mě zrovna nenapadlo nic lepšího, rozhodl jsem se pro salátovou pizzu. Hned nato jsem se podíval ke stolu vedle nás, kde si se smíchem povídali tři kadeti a ládovali se fantasticky vonícím jídlem – jeden měl špagety, druhý makarony se sýrem.

Proč si ostatní objednávají jen odporně vyhlížející šedo-zelené kostky? V tu chvíli přibzučeli dva zlatí sršni nad náš